

SINKÓ ISTVÁN

Idő, képek, könyv

S. Nagy Katalin: T. Horváth Éva

Alapos Kalapos Bt., 2016, Budapest

Idő- és térbeli kalandra, utazásra ösztönöz S. Nagy Katalin, amikor T. Horváth Éva mintegy fél évszázados életművének összegzésére, bemutatására vállalkozik. Rejtőzködő művésznak is nevezhetnénk THÉ-t (így is jelöli magát a művésznő), ugyanakkor a kötet végén fellelhető bibliográfiából és kiállítási listából kiderül, több évtizede jelen van már a magyar – és a nemzetközi – kiállítási életben. Számos írás jelent meg róla, ám ezek inkább a kétezres évekre datálódhatnak.

ám a Fischer mutatta irány már az európai modernizmus szemléletét tükrözte. S. Nagy kötetében részletesen tárgyalja T. Horváth anyag- és témakísérleteit a Lepedőképektől, a Neupack-papírkísérleteken át a jelenleg is formálódó doboz-, könyv-, paraván- és leprellómunkáig.

Jól veszi észre a szerző az egymásba növvő kísérletezésekben T. Horváth törekvéseit a képi kifejezés kalligrafikus, plasztikus elemeinek egybeolvasztására.

S. Nagy könyve saját nézőpontját, személyes szegmensét meg nem tagadva komoly, elmélyült elemzéseket ad THÉ technikai apparátusának formai oldaláról, a különböző anyagok sajátosságairól, melyekkel az alkotó tág eszközrendszert birtokolva dolgozik.

Imponáló az a felkészültség, művészetelméleti és műelemző képesség, melynek segítségével S. Nagy a festő munkáit pontos gráfokba, rendszerekbe helyezi – nem beskatulyázva az alkotót. Segítségével T. Horváth életművén keresztül felvillantja a hazai és az európai 20-21. század jelentős, ismert vagy épp kutatásra váró alkotóit. Bemutatja a hatásokat, az egymás mellett megjelenő tendenciákat, melyek

T. Horváth alkotói attitűdjének lehetnek részei, de legalább is több oldalról válhat érthetővé a művésznő korra ágyazottsága.

S. Nagy Katalin persze nem művészettörténeti összefoglalót ír THÉ apropóján, sőt inkább azt a sajátos és hosszú folyamatot tárja fel – egyedi eszközökkel –, amely egy alkotói személyiség életművének egyes szakaszaiban domináns hatásként vagy épp párhuzamos alkotói aspirációk formájában jelenhet meg.

Ilyen értelemben is izgalmas és tanulságos olvasmány S. Nagy Katalin műve, s egyben remek alkalom, hogy a magyar képzőművészet egyre markánsabb személyiségeként művein keresztül ismerkedjünk T. Horváth Évával.

T. Horváth – mint azt könyvében S. Nagy Katalin alaposan körbejárja – az „útkeresés éveiben” elsősorban Fischer Ernő szakmai irányítását vette igénybe, az ún. Budaörsi Ötök egyik tagjaként. Szakmai fejlődését a fischeri képépítési és képalakítási irány határozta meg, mely alól azután a 90-es évek közepén egy hatalmas fordulattal irányt váltott. T. Horváth tanult festő, a szegedi tanárképző rajz tanszékén végzett, majd a Képzőművészeti Főiskola esti tagozatán kapott rajztanári diplomát. Művelt és sok irányba érdeklődő alkotó. A 90-es évek közepén bekövetkezett fordulat előtt is foglalkozott az absztrakcióval, motívumai ugyan inkább a figuratívak voltak (angyalok, portrék, ikonok),

